

er paa hans egen eller en andens Areal, skal løse et Jagtkort, som vist et vist Beløb. Men der er altsaa vist den Imødekommen overfor Grundejerne, at de er fritaget for Afgift ved Erhvervelsen af Jagtkort; der er indført den Bestemmelse, at de kun skal betale det Beløb, som Kortets Udstedelse koster. Det er imidlertid meget muligt, at dette Beløb er ansat for højt, at de 2 Kr. til Sognefogeden er for meget. Jeg har Indtrykket af, at det netop er dér, Tampen brænder: man har en Følelse af, at man giver et vel stort Vederlag for Udstedelsen af Jagtkortet. Jeg vil nu indrømme, at saadant noget beror paa et Skøn, og jeg skal være villig til at overveje en Ændring paa dette Punkt.

Det samme gælder den Indvending, der er gjort vedrørende Betalingen for Jagtkort til Søen. Som ærede Medlemmer vil erindre, foreslog jeg ved Lovforslagets Fremstilling, at der skulde betales kun 10 Kr. for et Kort, der gav Adgang til Søjagt, det Jagtkort, som navnlig Fiskerne er interesserede i. Under Behandlingen her i Tinget blev Beløbet forhøjet til 20 Kr. — det var et af de Punkter, hvor jeg mente, jeg maatte vise Imødekommen for overhovedet at faa Loven gennemført. Men efter at der nu, navnlig fra Fiskernes Side, er rejst saa vægtige Indvendinger mod det forholdsvis store Beløb, tror jeg, der kan være Grund til at overveje Spørgsmaalet om en Nedsættelse af Søjagtkortets Pris.

Endvidere kan der maaske være Grund til nærmere at overveje den Dispensationsbestemmelse, som i sidste Øjeblik, ved tredje Behandling, og vistnok helt overraskende for de allerfleste opnaaede Flertal her i Tinget, og hvorefter Landbrugsministeren i særlige Tilfælde kan give Tilladelse til Natjagt. Jeg forudsagde den Gang, at denne Adgang til Dispensation vilde blive meget vanskelig at administrere, og jeg er i Dag klar over, at hvorledes end Ministeriet bærer sig ad, vil dets Opræden give Anledning til Kritik; en saadan er da ogsaa kommet til Orde under Forhandlingerne her, navnlig fra det ærede Medlem Hr. Tanges Side. Denne Bestemmelses Hensigt var at give Lejlighed til Beskyttelse af Afrøder, der er stærkt udsat for Vildtskade, men det var ikke den at give Særret for en rent erhvervsmæssig Natjagt, en Fare, der utvivlsomt er til Stede. Ministeriet har derfor ved Cirkulære af 6. Oktober 1922 paalagt de kommunale Mynigheder, at de maa positivt udtale sig om, hvorvidt der foreligger særlig Markskade

ved Vildt, før Ministeriet kan tage Stilling til de indsendte Andragender.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou var inde paa en Omtale af de to Gaarde Faurholm og Trollesminde og den kostbare Drift af disse Landbrug. Det ærede Medlems purgte mig, om jeg ikke vilde anse det for heldigt, at denne Statsdrift blev opgivet, og at Gaardene igen gik over i privat Brug. Jeg skal for mit Vedkommende sige, at hvis man venter sig nogen større Indtægtskilde af disse Gaarde i Statsdrift, vil man blive skuffet; det er min Opfattelse saavel som det ærede Medlems, at Staten er uegnet til at drive en saadan Erhvervsvirksomhed som Landbrug. Men jeg maa sige, at som Sagen ligger, er det i Virkeligheden heller ikke Formaålet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Rigsdagen i sin Tid har vedtaget Overtagelsen af disse to Gaarde under noget uklare Forudsætninger. Jeg tør i alt Fald sige, at hvis en Privatmand den Gang havde købt Gaardene, vilde han have været klar over, at der allerførst maatte ofres mange Hundrede Tusinde Kroner, før Driften af disse Gaarde kunde gaa rundt. Men saa vidt jeg ved, var det ikke just under den Forudsætning, Rigsdagen vedtog Overtagelsen af Driften. Jeg tror, man indrettede sig paa, at Gaardene fremdeles skulde indbetale 20 000 Kr. om Aaret i Statens Kasse, og saa skulde de kunne køre videre med det og muligvis i Fremtiden endogsaa give et betydeligt yderligere Overskud til Statskassen. Det gik tilfældigvis ganske godt de to første Aar paa Grund af de høje Korn- og Frøpriser, men da disse høje Priser forsvandt, saa det i Virkeligheden ganske haabløst ud for disse to Gaarde. De stod uden Besætning, uden Malkekøer, uden Svin, uden Stalde til Besætningen, ja, end ikke saa meget som en Ailekumme fandtes der. De store Arealer var i meget daarlig Kultur, trængende til Grundforbedring og ude af Gødningskraft. Jeg tør sige, at enhver Landmand med Forstand paa Landbrug, der havde overtaget disse Gaarde i den Tilstand, de var i, vilde intet Øjeblik have været i Tvivl om, at der først maatte gives store Summer ud, inden man overhovedet kunde regne med, at disse Gaarde kunde komme i Drift. Men som Forholdene ligger, har de i Statsdrift kun een Berettigelse: den, at der dér kan skabes en stor Besætning, som kan anvendes til Forsøg paa Husdyrbrugets Omraade. Det har tidligere været saaledes, at det landøkonomiske Forsøgslaboratorium udførte sine Forsøg paa store Gaarde rundt omkring i Landet, som har stillet deres Be-